

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/232/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112241456
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8112241456.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Bratislava, Grösslingova 4 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/425/2012-79 zo dňa 09.04.2015 a proti uzneseniu č.k. 9C/425/2012-93 zo dňa 29.05.2015 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.stupňa.

P o t v r d z u j e uznesenie č.k. 9C/425/2012-93 zo dňa 29.05.2015.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalobu v celom rozsahu zamietol. II. Vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Právne odôvodnil súd prvého stupňa svoje rozhodnutie ust. § 3 ods.1 písm.d/, § 4 ods.1, § 9 ods.1,2, § 16 ods.1, § 17 ods.1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010 a od 01.06.2010, ust. § 3 ods.1,2, § 4 ods.1 až 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobami podanými pôvodne na Okresnom súde Vranov nad Topľou a zapísanými pod:

- sp. zn. 9C/425/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 344,83 €,
- sp. zn. 9C/247/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 296,88 €,
- sp. zn. 9C/246/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 363,27 €,
- sp. zn. 9C/245/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 604,83 €,
- sp. zn. 9C/244/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 617,74 €,
- sp. zn. 9C/243/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 328,23 €,

- sp. zn. 9C/242/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 623,27 €,
- sp. zn. 9C/241/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 328,23 €,
- sp. zn. 9C/240/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 466,53 €,
- sp. zn. 9C/239/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 590,08 €,
- sp. zn. 9C/238/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 590,08 €,
- sp. zn. 9C/237/2012, kde sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 € a nemajetkovej ujmy vo výške 344,83 €.

Uviedol, že v pozícii oprávneného navrhol vykonanie exekúcie pred zvoleným súdnym exekútorom pre vymoženie pohľadávok voči povinným uvedeným nižšie.

Súdny exekútor predložil návrhy oprávneného (teraz žalobcu) na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom OS Vranov nad Topľou a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávacia vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si ťakú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca pri tom vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu si uplatňuje teda nárok na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla tým, že tunajší súd nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Ďalej uviedol, že písomnou žiadosťou ešte pred podaním tohto návrhu na začatie konania žalovaného požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalovaný však na ňu do podania žaloby nereagoval.

V prejednávanej veci si žalobca uplatňuje jednotnú náhradu majetkovej škody v sume 125,-Eur za každé exekučné konanie ako aj zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške vyššie uvedenej a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a to v každom štádiu vedenia exekúcie (na návrh účastníka konania alebo; aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného je povinný skúmať, či podklad na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanoveniu § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v danej veci je rozhodcovské rozhodnutie, je nevyhnutné okrem ustanovení Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 z. Z. o rozhodcovskom konaní.

Exekučný súd uvedomujúc si, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, vzhľadom na zložitost' veci, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ, preskúmal predložené rozhodcovské rozsudky a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že zmluva, na podklade ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladá právomoc rozhodcovského súdu na prejedanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, čo zároveň znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia. Preto bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola platne uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovského súdu si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla, vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie

(vyžadujúca osobitnú právnu úvahu), nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Vzhľadom k tomu, že súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012 - Nemožno spochybníť, že okresný súd v danej veci nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom, tak ako na to poukazuje sťažovateľka. Okresný súd však nebol touto lehotou viazaný. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie.).

Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vloženie slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d/ sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010 [(do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok) napr. II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17].

Súd prvého stupňa tiež podotkol, že rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím nezákonným, pretože v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takeého rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora konal v posudzovaných veciach priebežne bez zbytočných prieťahov a k nesprávnemu úradnému postupu vo forme zbytočných prieťahov nedošlo, čím nie je splnený základný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Keďže súd nemal za preukázaný základ nároku, nebolo potrebné sa zvlášť zaoberať žalobcom predloženým znaleckým posudkom, ktorý mal preukazovať výšku škody a ktorého vecná stránka bola podrobená oprávnenej kritike Krajského súdu v Prešove (napr. 21 Co/258/2014), s ktorou sa procesný súd stotožňuje a na ňu v podrobnostiach odkazuje.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že postupom súdu prvého stupňa sa mu odňala možnosť konať pred súdom, súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne právne ustanovenia právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav, nakoľko nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe „inšpirácií“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii,

dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Svojim rozhodnutím súd prvého stupňa de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami, súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno zakladať meritórne rozhodnutie. Svojimi úvahami súd neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe. Nie je zrejmé, aký môže mať dopad na výsledok konania skutočnosť, že súd vyjadrí svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom nesúviseli.

Žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Okrem toho, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (v ďalšom len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom len „O.s.p.“), preskúmal rozsudok v rozsahu, v akom bol napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1 a 2 O.s.p., miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 22.06.2016 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na zistený skutkový stav správne aplikoval právne predpisy a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd sa stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a v súvislosti s odvolacími dôvodmi žalobcu dopĺňa:

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom (čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012).

V danom prípade nesprávny úradný postup má spočívať v nedodržaní 15 - dňovej zákonnej lehoty stanovenej ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Táto 15 - dňová zákonná lehota sa výslovne vzťahuje na prípady, ak súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu

so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Pre zamietnutie žiadosti Exekučný poriadok žiadnu zákonnú lehotu neurčuje.

Pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota porušená nebola a teda nie je naplnený jeden zo základných predpokladov pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorým je nesprávny úradný postup spočívajúci v porušení povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Vo vzťahu k tej časti odvolania, v ktorej sa hovorí o potrebe rozhodnúť o návrhu žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR je potrebné dodať, že zo strany žalobcu takýto návrh v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu doručený nebol. Takéto návrhy žalobca podával len v tých prípadoch, keď súdy nezohľadnili ním namietanú zaujatosť všetkých sudcov súdu rozhodujúceho konkrétnu exekučnú vec, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zakladajúcemu podľa tvrdení žalobcu nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. V prejednávanej veci námietke zaujatosti vyhovené bolo a vec prejednával iný súd než ten, ktorý konal v exekučnej veci. Krajský súd v Prešove rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou uznesením č.k. 18NcC/39/2012-12 zo dňa 18.10.2012 a vec prikázal Okresnému súdu Prešov, ktorý aj vo veci rozhodoval.

Z dôvodov, ktoré uviedol odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ust. § 151 ods. 1 O.s.p. Aj keď bol v odvolacom konaní úspešný žalovaný, tento nepodal návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh nepodal taktiež, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu náhrada trov konania nemohla byť priznaná; ide o návrhové konanie a súd bez návrhu o trovách odvolacieho konania rozhodovať nemohol.

Uznesením č.k. 9C/425/2012-93 zo dňa 29.05.2015 súd prvého stupňa uložil žalobcovi, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie, ktorý je 20,- Eur podľa Položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto uzneseniu včas podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol uznesenie v celom rozsahu zrušiť s poukazom na ust. § 210a O.s.p. Namietal, že uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia, ktorým je odôvodnenie. Poukázal na znenie ustanovenia § 169 ods. 1 O.s.p. Podľa Položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobcovi bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR. Navyše podľa ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01.10.2012 a konanie sa teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. a preto je nutné v súvislosti s odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012.

Po preskúmaní odvolací súd konštatuje, že ani tento opravný prostriedok žalobcu nie je dôvodný.

Žalobcovi ako odvolateľovi (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov) poplatková povinnosť vznikla podaním odvolania (§ 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov). Odvolacie konanie je samostatným konaním, v ktorom odvolací súd rozhoduje o odvolaní. Odvolaním možno napadnúť

rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ to zákon nevyklučuje (§ 201 O.s.p.). S účinnosťou od 01.10.2012 konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je oslobodené od poplatku. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Podľa ustanovenia § 18ca tohto právneho predpisu, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. V predmetnej veci odvolanie bolo podané po 30.09.2012 a preto súd prvého stupňa správne postupoval, ak žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za ním podané odvolanie.

Preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. aj napadnuté uznesenie potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.